

Arrest

nr. 159 352 van 23 december 2015
in de zaak RvV X/ VIII

In zake: X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen
X
X
X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen, X, X, X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 14 mei 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 april 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORJANE, die loco verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienen op 24 maart 2015 een asielaanvraag in, waarbij zij verklaart op 21 maart 2015 het Rijk te zijn binnengekomen.

Op basis van een onderzoek van vingerafdrukken werd op 24 maart 2015 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging vastgesteld dat de verzoekende partijen eerder in Spanje werden aangetroffen.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging verzocht op 30 maart 2015, gelet op artikel 18, § 1, b van de Europese Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-III-Verordening), de Spaanse autoriteiten om de terugname van de verzoekende partijen.

De Spaanse autoriteiten willigen het terugnameverzoek in op 9 april 2015.

Op 30 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die de eerste verzoekende partij dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3/, §3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer/mevrouw (1), die verklaart te heten (1):

Naam: A.[...]

Voornaam: A. [...]

Geboortedatum: 01.01.1978

Geboorteplaats: Thaniet Alsuwan

Nationaliteit: Syrië (Arabische Rep.)

Die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Spanje toekomt, met Toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van het artikel 3 (2) j° 18 (1)b van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene en haar vier minderjarige kinderen vroegen op 24.03.2015 asiel in België. De betrokkene legde de volgende documenten voor: een identiteitskaart van Syrië met nummer 09480552, afgegeven op 02.01.2006 en een “familieboekje”, afgegeven op 12.09.2006. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 13.01.2015 asiel vroeg in Melilla (Spanje).

De betrokkene, staatsburger van Syrië van Arabische afkomst, werd gehoord op 26.03.2015 en verklaarde dat ze Syrië in november 2014 verliet en via Libanon, Turkije en Algerije naar Libië reisde. Na een verblijf van anderhalve maand in Libië reisde de betrokkene naar eigen zeggen met een schip naar een haar onbekende plaats. Van die plaats ging ze met de auto naar België, waar ze naar eigen zeggen op 21.03.2015 aankwam. De betrokkene voegde toe dat ze tot Turkije op legale wijze reisde en dat de smokkelaar haar paspoort in beslag nam. Ze stelde verder nog dat haar echtgenoot in november 2014 vanuit Libanon terugkeerde naar Syrië om hun bezittingen te verkopen. Naar eigen zeggen heeft ze sindsdien geen contact meer gehad met haar echtgenoot. De betrokkene maakte geen melding van een verblijf in Spanje en werd geconfronteerd met het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek. De betrokkene verklaarde dat haar vingerafdrukken nergens werden geregistreerd en dat ze voorafgaand aan haar asielaanvraag in België nergens asiel vroeg.

Op 30.03.2015 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Spaanse instanties, die op 09.04.2015 instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18 (1)b van Verordening 604/2013. Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot asiel te vragen in België en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoorde dat ze besloot asiel te vragen in België omdat ze in Libanon hoorde dat België een goed land is en omdat haar kinderen in België naar school zullen kunnen gaan. Ze uitte geen verzet tegen een overdracht aan Spanje, maar stelde dat ze nooit in Spanje is geweest en dat ze in België wil blijven.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit

stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève, van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending: van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene tijdens het verhoor uitte geen verzet tegen een overdracht aan Spanje, maar stelde dat ze nooit in Spanje is geweest en dat ze in België wil blijven. Ze stelde verder dat ze verkoos: asiel te vragen in België omdat haar kinderen in België naar school kunnen gaan.

We wijzen erop dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken O-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomend uit de conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een bepaalde lidstaat of wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij: niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaten risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de

betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds opgemerkt ontkende de betrokkene dat ze voorafgaand aan haar asielaanvraag in België asiel vroeg in Spanje ofschoon het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek duidelijk aantoonde dat ze dit wel deed. We benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de gelegenheid kreeg om op omstandige wijze te wijzen op omstandigheden tijdens haar verblijf in Spanje, die volgens haar zouden duiden op een vernederende of onmenselijke behandeling. De betrokkene verkoos dit niet te doen en maakte op geen enkel ogenblik melding van vernederende of onmenselijke behandelingen die zij tijdens een verblijf in Spanje persoonlijk zou hebben ondervonden. We stellen vast dat ze dus niet aannemelijk maakt dat een overdracht aan Spanje een reëel risico zou betekenen op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene stelde in België te willen blijven, maar zoals reeds opgemerkt kan de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

We erkennen dat de betrokkene als alleenstaande vrouw met vier minderjarige kinderen en naar eigen zeggen zonder nieuws van haar echtgenoot in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in een kwetsbare positie verkeert.

We merken op dat Spanje instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1) b van Verordening 604/2013; "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen tevens naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013: "in alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af. Dit betekent dat de Spaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar asielaanvraag zullen kunnen aanvatten of hervatten indien de betrokkene dat wenst. De Spaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene en haar kinderen zullen gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in hun hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming.

Er zijn ons inzien geen redenen om aan te nemen dat de Spaanse instanties de kwetsbare positie van de betrokkene als alleenstaande vrouw met minderjarige kinderen niet zouden erkennen. De Spaanse instanties erkenden met hun akkoord voor terugname de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en zullen de betrokkene en haar kinderen de aan die hoedanigheid verbonden rechten (toegang tot gezondheidszorg en onderwijs) verlenen. De Spaanse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene en haar kinderen.

We verwijzen naar het rapport van Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Régulation National Report - European network for technical coopération on the application of the Dublin II Régulation - Spain", 20.06.2012, waarin duidelijk wordt gesteld dat personen in wiens geval Spanje zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van de asielaanvraag worden toegelaten tot de procedure en toegang hebben tot rechtsbijstand en, gezondheidszorg. De betrokkene zal in haar hoedanigheid van asielzoeker een machtiging tot verblijf van minstens zes maanden verkrijgen. Alle asielzoekers hebben in alle fasen van de procedure recht op kosteloze juridische bijstand. Asielzoekers hebben toegang tot gezondheidszorg ("tarjeta individual sanitaria") en kunnen na zes maanden procedure werken (pagina 29, alinea 1). Verder wordt in bovenvermeld rapport bevestigd dat alle verzoekers voor internationale bescherming aanspraak kunnen maken op bijstand en op opvang (pagina 28, alinea 2). Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortvloeiende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Spaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Spanje onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en gedegenheid zullen onderzoeken en de minimum normen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn

vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren, Spanje kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Verder zijn we van oordeel dat uit een algemene analyse van bronnen met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Spanje (Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Régulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Régulation - Spain, 20.06.2012; Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights, "Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europe following his visit to Spain from 3 to 7 June 2013", Sfraatsburg, 09.10.2013) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te kennen. Ze maakte ook geen melding van problemen inzake de gezondheid van haar kinderen. De betrokkene bracht tijdens de duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid of die van haar kinderen een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene verklaarde bij haar aanmelding op 24.03.2015 een in België verblijvende neef en in België verblijvende schoonfamilie te hebben. Tijdens het verhoor d.d. 26.03.2015 maakte ze enkel melding van een in België verblijvende neef. Ze stelde dat hij een à twee maanden voor haar asiel vroeg in België, maar niet te weten waar hij verblijft. Betreffende het verblijf in België van dit familielid merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). Wat de in België verblijvende neef van de betrokkene betreft merken we op dat hij ten overstaan van de betrokkene niet kan worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2, g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn. Wat eventueel in België verblijvende schoonfamilie betreft - de betrokkene maakte er bij aanmelding wel en tijdens het verhoor geen melding van - merken we betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - op dat de louter aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014, Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker, Artikel 16(1) stelt wet dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken dat artikel 16(1) strikt genomen enkel betrekking heeft op vereniging met een kind, broer of zus of ouder en niet met schoonfamilie. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden een relatie van afhankelijkheid tussen de betrokkene en haar in België verblijvende schoonfamilie zou bestaan en dat de schoonfamilie van de betrokkene in staat is voor de betrokkene te zorgen. We zijn niet in bezit van een schriftelijke verklaring ter zake. Verder merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat ze door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) F 1S(1)b van Verordening 604/2013. ^v

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten! die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Spaanse instanties.“

Tegen voormelde beslissing dienen verzoekers een beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 8 mei 2015 met nummer 145/145 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3 Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1, 4, 6, 7, 18, 21 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van de artikelen 4 en 17 van de Dublin-III-verordening, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van de bepalingen van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2004/83/EG), van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU) en van de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (hierna: de richtlijn 2003/9/EG).

3.1.1. Vooreerst geven de verzoekende partijen een theoretische uitleg omtrent de door hen ingeroepen bepalingen en beginselen. Vervolgens passen de verzoekende partijen de door hen uiteengezette theorie toe op hun concrete geval: *“Overwegende dat uit wat voorafgaat en conform de rechtspraak van het E.V.R.M., verzoekster, op basis van algemene rapporten het begin van bewijs heeft bijgebracht dat er een risico bestaat dat hij zal worden onderworpen aan onterende behandeling in Spanje;*

Dat verzoekster meent dat zij en haar kinderen het voorwerp uitmaakt van een overdracht naar Spanje in het kader van de Dublin Verordening;

Dat verzoekster op basis van de in huidig verzoekschrift aangehaalde documenten, dan wel op basis van de in huidig verzoekschrift aangehaalde overwegingen, voldoende naar recht aantoonde dat hij behoort tot een kwetsbare groep, zijnde asielzoekers die op basis van een terugnameakkoord worden overgedragen in het kader van de Dublin Verordening en dat die kwetsbare groep in Spanje op systematische wijze het voorwerp uitmaakt van onmenselijke, dan wel onterende behandelingen in de zin van artikel 3 E.V.R.M.;

Het komt uiteraard aan de verwerende partij in het kader van de dublinprocedure om te achterhalen waaruit die oneerlijke behandeling waarover verzoekster gewag maakt juist bestaat, aangezien zij de grenzen van het dublininterview bepaalt, zonder haar verantwoordelijkheid dienaangaande af te schuiven op verzoekster door te stellen dat verzoekster deze oneerlijke behandeling niet verder specificeert.

Verzoekster werpt op dat zij een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan een in artikel 3 EVRM bedoelde behandeling indien zij wordt uitgewezen naar Spanje;

A) PERSOONLIJKE GELEDEN SITUATIE

Verzoekster is inderdaad door Spanje gereisd.

In een eerste instantie, had ze niet begrepen dat de smokkelaar haar in Spanje had achtergelaten en niet in België. Als alleenstaande vrouw, dat amper naar buiten kwam, dacht ze in België te zijn aangekomen.

Ze was met haar vier kinderen in Melilla. Ze heeft er enige tijd doorgebracht in een kamp onder vochtige tenten. Een van haar kinderen is toen ziek gevallen.

Haar kinderen werden hierdoor getraumatiseerd en verzoekster was dus bang hierover te spreken bij het interview toen zij in België aankwam.

Dit heeft ze net na het interview, op 1 april 2015, toegekend aan de VZW SASB-SIREAS. (stuk 3)

B) BEHOREN TOT EEN KWETSBARE GROEP

Er kan niet getwijfeld worden dat verzoekster het voorwerp uitmaakt van een dublinoverdracht naar Spanje; (zie 26 quater)

Verzoekster heeft ook aan verwerende partij gemeld dat zij deel uitmaakt van een kwetsbare groep nu zij :

- Een alleenstaande vrouw is
- Vier minderjarige kinderen heeft
- Haar echtgenoot in Syrië verdween
- Zij afkomstig is van Syrië, zone van geweldconflict;
- Verzoekster is Spanje binnengekomen via Melilla
- Verzoekster heeft ontorende leefomstandigheden meegemaakt in Melilla;

Op basis van de hierboven vermelde criteria kan worden geconcludeerd dat verzoekster deel uitmaakt van een kwetsbare groep;

Het rest verzoekster nu aan te tonen dat er een algemene praktijk bestaat van ontorende behandelingen in Spanje;

Uiteraard kan deze praktijk op basis van algemene rapporten worden aangetoond;

C) SYSTEMATISCHE PRAKTIJK

Verzoekster wenst te benadrukken dat bij het lezen van de rapporten van verwerende partij blijkt dat in Spanje er geen sprake kan zijn van geïsoleerde of mineure schendingen van de hiervoor vermelde richtlijn, het gaat om veelvoudige schendingen waarvan ook schendingen van fundamentele rechten.

Bijgevolg bestaat er een risico tot schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Europees Handvest ingevolge van de verwijdering van verzoekster en haar vier kinderen naar Spanje.

Verzoekster wenst dit uiteen te zetten door middel van de tien volgende bronnen waarvan de drie eerste werden vermeld door verwerende partij :

- Dublin II Regulation National Report – SPAIN – dd 20 juni 2012
- rapport van Rapporteur spécial des Nations Unies chargé d'examiner les formes contemporaines de racisme, discrimination, xénophobie et autre intolérance, Mutuma Ruteere dd. 6 juni 2013
- rapport van de commissaris voor Mensenrechten van de Europese raad tengevolge van het bezoek naar Spanje van 3 tot 7 juni 2013
- Observations finales du Comité des droits économiques, sociaux et culturels (Nations unies) sur l'Espagne publiées le 6 juin 2012
- Arrest van het Europees Hof dd. 22 april 2014 par la Cour Européenne dans l'affaire A.C. et Autres c. Espagne
- rapport van Migreurop november 2012 : « the protection of migrant rights in Europe : Spain »10
- EMN FOCUSED STUDY 2013, The Organization of Reception Facilities for Asylum Seekers in different Member States
- rapport 2014, CEAR, Situation of refugees in Spain, 2014 Report, Executive summary

Analayse van de verschillende rapporten

1. Dublin II Regulation National Report – SPAIN – 20 juni 2012

“In Spain practice shows that information on asylum procedures is mainly provided by NGOs. Consequently, there is a risk that in the absence of NGOs asylum seekers may not be properly and “immediately informed of their rights and obligations”. (p.14)

→ risico op schending van artikel 6 van de Richtlijn 2013/32/EU (toegang tot de procedure)

“Reception conditions in the transferring Member State, including whether the RCD11 is applied to asylum seekers in the Dublin Procedure.

(...)

In this respect, and with regard to the conditions for the reception of asylum applicants, it is worth mentioning the European Parliament's Legislative Observatory report on the implementation of Directive 2009/3/EC laying down minimum standards for the reception of asylum seekers and refugees. The report (2008/2235(INI)) regrets that these minimum standards are being poorly applied in Spain or in general? This question in the template was asking whether the Reception Conditions Directive standards are applied to Dublin II Applicants. » (p.28)

→ risico tot schending van artikelen 17 et 18 van de richtlijn 2013/33/EU (bepalingen betreffende de materiele opvang)

2. Rapport van Rapporteur spécial van de Verenigde Naties (chargé d'examiner les formes contemporaines de racisme, discrimination, xénophobie et autre intolérance, Mutuma Ruteere) van 6 juni 2013.

In zijn rapport maakt Mutama Ruteere gewag van :

- De Europese wetgeving en meer bepaald de richtlijnen 2003/09/CE, 2005/85, 2004/83, werd integendeel met wat verwerende partij in haar beslissing laat gelden niet omzet in de nationale wetgeving : "45. Spain has adopted key legal instruments concerning asylum seekers and refugees, including Law 12/2009 on the right of asylum and subsidiary protection. During the Special Rapporteur's visit, the Government indicated that it is working on further developing its asylum law in order to facilitate its implementation. However, concerns remain regarding the effective implementation of the law. In particular, it was reported that decrees for its full implementation still need to be adopted, although in 2012 the Government announced progress in drafting such decrees. In the absence of these decrees, some of the rights guaranteed under

this law cannot be exercised in practice. The Special Rapporteur is concerned that this legal gap may lead to unilateral and discretionary interpretation of the asylum law by the relevant State officers, with a risk of discriminatory practices and a lack of guarantees for asylum seekers. The Special Rapporteur is also concerned about reports indicating that the Spanish Eligibility Commission, which is the government body responsible for the determination of refugee status, takes decisions and defines asylum policies that are not always in line with the Convention relating to the Status of Refugees and the policies and positions of the Office of the United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR)"

→ risico op schending van de Richtlijn 2004/83 (inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming), schending van de Richtlijn 2013/32/EG (betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking)) en meer bepaald artikel 10 (Vereisten voor de behandeling van verzoeken – grondig onderzoek van de aanvragen), artikel 12 (waarborgen voor asielzoekers), artikel 31 (Behandelingsprocedure) – artikel 18 van het Europees Handvest (recht op internationale bescherming)

- Levensomstandigheden van migranten en asielzoekers in Ceuta en Melilla alsook in sommige wijken van Barcelona en Madrid dat hij aanstempeld als onmeselijk en ontierend : "46. The situation of asylum seekers in Ceuta and Melilla deserves increased attention. During his visit, the Special Rapporteur visited CETIs in Ceuta and Melilla where asylum seekers are lodged with irregular migrants upon arrival. While the conditions in the two CETIs visited were acceptable, there is a serious concern regarding overcrowding in the CETIs. In particular, the centre in Melilla, which has a capacity of 480 persons, held around 850 persons as of February 2013. It should be highlighted that in the CETI in Ceuta, there has been a decrease from 1,314 persons held in 2011 to 584 in 2012."

→ risico op schending van artikelen 17 en 18 van de Richtlijn 2013/33/EG van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) en artikelen 1, 4, 7 en 24 van het Europees Handvest.

- Betreffende de asielprocedure in Ceuta en Melilla : "47. The Special Rapporteur regrets that the different approach to asylum in the Spanish mainland and in Ceuta and Melilla, which has led to a situation where individuals in these two cities do not always apply for asylum, or withdraw their application in order to seek asylum in the mainland, sometimes risking their life by irregularly crossing the Strait of Gibraltar. Indeed, administrative measures are implemented in Ceuta and Melilla to asylum seekers whose applications have been declared admissible that prevent them from accessing the Spanish Peninsula, even though there is no legal impediment for them to leave the autonomous cities for the mainland. As a result, they are discriminated against in comparison to asylum seekers on the mainland who enjoy freedom of movement. Indeed, not only are these asylum seekers not allowed to leave to access the Spanish Peninsula, but they are also excluded from the transfers regularly organized to the mainland by the administration through the humanitarian transfer procedure, until their asylum application has been processed. A number of asylum seekers renounce their asylum application, which they regard as an obstacle to their exit from the autonomous cities. As a result, there has been a drastic reduction in the number of asylum applications. In Ceuta, for instance, it was reported that in 2011, 505 persons applied for international protection, whereas in 2012, the number of applications fell to approximately 203. Furthermore, in the mainland, information provided in CIEs regarding the right to seek asylum is reportedly insufficient and requests made in the CIEs are processed under an accelerated procedure that lasts eight days."

→ risico op schending van Richtlijn 2013/32/EG meer bepaald artikel 6 (toegang tot de procedure), artikel 10 grondige behandeling, en Richtlijn 2013/33/EG, meer bepaald artikel 7 (verblijf en vrij verkeer)

- Betreffende de heel lange termijn van behandeling van asielaanvragen, zegt de rapporteur dat hij zee bezorgd is. In 57% van de gevallen, duurt de asiel procedure meer dan zeven jaar. Hij is tevens

bezorgd betreffende de obstakels teneinde gratis juridische bijstand te bekomen en de verminderingen van de internationale bescherming : “48. Asylum seekers also face long delays in the processing of their asylum requests under the regular procedure, including in Ceuta and Melilla. During the Special Rapporteur’s visit, the Government admitted the difficulty of complying with the required time frames. Reportedly, asylum applications can sometimes take two to five years to be decided, while the maximum time frame under the law is six months. (...) In Ceuta and Melilla in particular, this means that asylum seekers are forced to remain there until their application is processed, which is of concern, since CETIs are supposed to be temporary and are not adequate for protracted stays. In particular, it was reported that in Melilla, of the 98 asylum cases decided in 2012, 57 per cent took more than seven years. Furthermore, applicants are not always informed about the reason for the long delays or when they can expect a decision. It was reported that asylum seekers’ access to justice and legal aid is threatened by the entry into force on 17 December 2012 of Law 10/2012 on fees for the administration of justice, and the ongoing reform of Law 1/1996 of 10 January 1996 on free legal assistance that has an important economic savings component and therefore may reduce the categories of persons entitled to receive free legal assistance. The Special Rapporteur is concerned that international protection is undermined, especially in Ceuta and Melilla, and that applying for asylum puts individuals in a position of discrimination and inequality.”

- Hij rapporteert ook een stigmatisering van sommige groepen waaronder migranten, Racisme in de media, Xenofobie in de politieke wereld en een problematiek van de integratie van migranten : « situation of migrants has become worse, rolling back some of the gains in human rights of migrants, who face a higher rate of unemployment. It was reported that African migrants are the most affected, with an unemployment rate of approximately 50 per cent”

→ risico op schending van richtlijn 2013/32/EG, meer bepaald 12 (Waarborgen voor verzoekers a) informaties over procedure en over hun rechten en verplichtingen tijdens de procedure – e) beslissing binnen een redelijk termijn – artikel 20 (Kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging in beroepsprocedures), en schending van artikel 18 (recht op asiel) en artikel 21 (Non-discriminatie) van het Europees Handvest

Observations finales du Comité des droits économiques, sociaux et culturels (Nations unies) sur l'Espagne publiées le 6 juin 2012

Het comité stelt dat ze bezorgd is betreffende de vermindering van de effectieve bescherming van de economische, sociale en culturele rechten dat disproportioneel gemarginaliseerde groepen viseert waarvan asielzoekers :

“8. Le Comité se déclare préoccupé par la réduction des niveaux de protection effective des droits consacrés par le Pacte, résultant des mesures d'austérité adoptées par l'État partie, qui a eu des effets disproportionnés sur l'exercice de leurs droits par les personnes et les groupes défavorisés et marginalisés, en particulier les pauvres, les femmes, les enfants, les personnes handicapées, les adultes et les jeunes chômeurs, les personnes âgées, les Gitans, les migrants et les demandeurs d'asile (art. 2, par. 1). »

Het comité stelt ook dat ze bezorgd is betreffende de behandeling van migranten en de discriminatie die zij leiden door agenten van de overheid :

“11. Le Comité est préoccupé de constater qu'en dépit des mesures adoptées par l'État partie, les migrants et les Gitans continuent de faire l'objet de discrimination dans l'exercice des droits économiques, sociaux et culturels, pour ce qui concerne en particulier l'emploi, le logement, la santé et l'éducation. Le Comité est également préoccupé par la persistance d'attitudes hostiles et intolérantes à l'égard de ces groupes de population, y compris de la part d'agents de la force publique (art. 2, par. 2). »

→ hieruit volgt een risico op schending van de 2013/33/EG, meer bepaald artikel 14 (Onderwijs aan minderjarigen), artikel 16 (beroepsopleiding), artikelen 17, 18 en 19 (recht op materiele opvang en gezondheidszorg)

3. Arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, A.C. e.a t. Spanje

In dit arrest, werd Spanje veroordeeld omwille van het feit dat d30 Sarahouis die een asielerzoek hadden ingediend geen schorsend beroep hadden conform artikel 13 EVRM en dat er een risico op arbitrair refoulement bestond naar een grondgebied waar hun leven en fysieke integriteit in het gevaar waren. Het Hof concludeert op een schending van artikel 13 EVRM in combinatie met artikelen 2, 3 EVRM voor het volgend motief :

« 99. La Cour reconnaît que les procédures d'asile accélérées, dont se sont dotés de nombreux États européens, peuvent faciliter le traitement des demandes clairement abusives ou manifestement infondées. Elle a d'ailleurs déjà eu l'occasion d'estimer que le réexamen d'une demande d'asile selon le mode prioritaire ne privait pas l'étranger en rétention d'un examen circonstancié dès lors qu'une première demande avait fait l'objet d'un examen complet dans le cadre d'une procédure d'asile normale (Sultani c. France, no 45223/05, §§ 64-65, CEDH 2007-IV (extraits)). En l'espèce, se penchant tout particulièrement sur le cas des treize premiers requérants exposé au paragraphe 44 ci-dessus, la Cour

observe toutefois que l'Audiencia Nacional avait ordonné le 27 janvier 2011 à l'Administration de surseoir provisoirement aux expulsions, le temps d'examiner les demandes de mesures provisoires présentées. Le lendemain, l'Audiencia Nacional décida toutefois de rejeter lesdites demandes de suspension des ordres d'expulsion pris à l'encontre desdits requérants, considérant que les moyens formulés à l'appui de leurs recours ne permettaient de conclure ni à l'existence dans leur chef de situations d'urgence spéciale susceptibles de justifier une suspension de toute expulsion du territoire national ni à la perte d'objet de la procédure au fond en cas d'exécution des mesures d'expulsion en cause.

100. La Cour constate qu'en l'espèce le caractère accéléré de la procédure n'a pas permis aux requérants d'apporter des précisions sur ces points, dans le cadre de leur seule possibilité de surseoir aux expulsions, la procédure quant au bien-fondé n'ayant pas en soi de caractère suspensif. Si la Cour reconnaît l'importance de la rapidité des recours, elle considère que celle-ci ne devrait pas être privilégiée aux dépens de l'effectivité de garanties procédurales essentielles visant à protéger les requérants contre un refoulement vers le Maroc (I.M. c. France, précité, §§ 147).

101. Elle souligne que seule l'application de l'article 39 de son règlement a pu suspendre l'éloignement des requérants. En effet, à la suite du rejet de leurs demandes de mesures provisoires devant l'Audiencia Nacional, rien ne pouvait plus faire obstacle à la mise à exécution de leur éloignement.

102. Si l'effectivité des recours au sens de l'article 13 de la Convention ne dépend certes pas de la certitude d'une issue favorable pour le requérant, la Cour ne peut manquer d'observer que, sans son intervention, les requérants auraient été refoulés vers le Maroc sans que le bien-fondé de leurs recours ait fait l'objet d'un examen aussi rigoureux et rapide que possible (voir, mutatis mutandis, M.S.S. c. Belgique et Grèce, précité, § 388), les recours du contentieux administratif qu'ils avaient déposés n'ayant pas, en tant que tels, d'effet suspensif automatique susceptible de surseoir à l'exécution des ordres d'expulsion prononcés à leur encontre.

103. En outre, la Cour constate que les requérants sont arrivés en Espagne entre janvier 2011 et août 2012 et que, depuis, ils ont été dans une situation provisoire d'incertitude juridique et de précarité matérielle dans l'attente des décisions définitives sur leurs recours. Nul doute qu'une exigence de célérité et de diligence raisonnables est implicite dans ce contexte et qu'il n'est pas exclu que la durée excessive d'une procédure puisse la rendre inadéquate. La Cour estime que dès lors qu'un recours n'a pas d'effet suspensif ou que la demande de suspension est rejetée, il est essentiel que dans les affaires d'expulsion où sont en cause les articles 2 et 3 de la Convention et lorsque la Cour a fait application de l'article 39 de son règlement, les juridictions fassent preuve d'une diligence de célérité particulière et statuent sur le fond dans des délais rapides. Si tel n'était pas le cas, les recours perdraient leur efficacité.

104. La Cour est consciente de la nécessité pour les États confrontés à un grand nombre de demandeurs d'asile de disposer des moyens nécessaires pour faire face à un tel contentieux, ainsi que des risques d'engorgement du système. Toutefois, tout comme l'article 6 de la Convention, l'article 13 astreint les États contractants à organiser leurs juridictions de manière à leur permettre de répondre aux exigences de cette disposition (voir, mutatis mutandis, Süßmann c. Allemagne, 16 septembre 1996, Recueil des arrêts et décisions 1996-IV, § 55).

105. En conclusion, les requérants ne disposaient pas d'un recours remplissant les conditions de l'article 13 pour faire valoir leurs griefs tirés des articles 2 et 3 de la Convention. Dès lors, il y a eu violation de l'article 13 de la Convention combiné avec les articles 2 et 3. »

□ *Risico op schending van de Richtlijn 2013/32 en artikel 21 van de Richtlijn 2004/83 (non refoulement beginsel)*

□ *Risico op schending van artikelen 3, 13 EVRM en artikelen 4, 46 van het Europees Handvest*

4. EMN FOCUSSED STUDY 2013, The Organization of Reception Facilities for Asylum Seekers in different Member States

*In deze studie, onthult Spanje de cijfers betreffende de opvangplaatsen in open centra*¹¹

Zo blijkt dat in 2012, volgens de laatst gekende cijfers, 2580 asielzoekers recht hadden op opvang, enkel 1837 van hen werden effectief opgevangen.

Hieruit blijkt dat meer dan een derde van de asielzoekers geen toegang hebben tot materiele hulp zoals gewaarborgd door de Richtlijn 2003/9/EG.

*Een asielzoeker getuigt dat hij na verwijdering naar Spanje, werd geholpen door een NGO gedurende 15 dagen en daarna aan zijn lot werd overgelaten.*¹³

□ *risico op schending van artikel 3 EVRM en artikelen 1, 4, 6, 18 en 24 van het Europees Handvest (Menselijke waardigheid, Verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, Recht op vrijheid en veiligheid, Recht op asiel, Rechten van het kind)*

→ *risico tot schending van artikelen 17 et 18 van de richtlijn 2013/33/EU (bepalingen betreffende de materiele opvang)*

5. CEAR Report 2014 situation of refugees in Spain – Executive Summary¹⁴ :

Uit dit rapport blijkt dat er enorme vraagstellingen zijn betreffende de effectiviteit en de waarborgen van de asielpprocedure in Spanje.

Amper 206 personen kregen de vluchtelingenstatus in 2013. Spanje geeft ook geen adequaat procedure voor personen afkomstig uit Syrië.

Daarnaast maakt gewag van het feit dat er geen waarborgen zijn voor kwetsbare personen!!!

- "In 2013, the Inter-ministerial Commission for Asylum and Refuge (CIAR) granted refugee status to just 206 persons, the lowest figure since the new Asylum Act entered into force. 376 persons achieved some of the other forms of protection. Meanwhile, the CIAR responded negatively to 1,251. Whereas, in Germany 10,910 persons were recognised with the status regulated by the 1951 Geneva Convention, 8,925 in France, 7,475 in Great Britain, 6,750 in Sweden and 3,910 in Belgium."

- « Despite the two important rulings by the Supreme Court on 27 March 2013, almost 60% of the 687 asylum requests at a border point or at an CIE were directly denied. In recent years, both the UNHCR and the United Nations have expressed their concern regarding the infringement of the rights of those whose application has already been admitted for processing in Ceuta and Melilla. There the authorities prevent them from crossing to the Iberian Peninsula and therefore condemn them to await a positive resolution about their request for international protection. They are discriminated against compared with others who are in the same situation in the rest of the national territory who have no limit to their right to move freely there. And they are also excluded from transfer of migrants organised periodically by the Government for humanitarian reasons."

- « The financial crisis continued to hit the most vulnerable social sectors hard and among them are those requesting international protection. The successive cuts in public policies hit them even harder than the rest of the population and have placed them in a critical situation"

- "All existing resources in terms of training, employability, housing, psychological assistance or language learning to promote this process have been limited as much as possible as a result of the budget cuts to public policies and subsidies to specialised organisations."

- "The lack of enactment of Article 46 of the Asylum Act must also be rectified regarding particularly vulnerable people and the need for differentiated treatment, which is currently non-existent"

- "The Government must activate the necessary protection instruments in case of humanitarian crises and launch the immediate assistance mechanism in the case of mass influx of displaced persons provided for by the Temporary Protection Directive and in the Royal Decree 1325/2003."

- "The Government must guarantee that the illegal returning of persons who reach Spanish borders is stopped and ensure the non-refoulement principle to countries where their life is at risk and could suffer punishment or inhumane or degrading treatment, and facilitate access to the international protection procedure"

- "The financial crisis must not lead to further cuts in public policies for the asylum and integration of refugees. The link between the reception centres must be guaranteed ensuring that all asylum seekers have a decent life and make the relevant means available to deal with people in particularly vulnerable situations with specific needs."

Bijgevolg kan hier een risico op schending van artikelen 17 et 18 van de richtlijn 2013/33/EU (bepalingen betreffende de materiele opvang), van de Richtlijn 2013/32/EG, meer bepaald hoofdstuk II : artikel 6 (toegang tot de procedure, artikel 9 (recht op verblijf gedurende de behandeling van de aanvraag, artikel 10 (grondige behandeling van de aanvraag) artikel 11 (Vereisten voor een beslissing van de beslissingsautoriteit), artikel 12 (waarborgen voor asielzoekers), Artikel 24 (Verzoekers die bijzondere procedurele waarborgen behoeven), artikel 25 (Waarborgen voor niet-begeleide minderjarigen)

Op basis van de informatie uitgaande van deze verschillende rapporten blijkt duidelijk, dat de behandeling waaraan verzoekster en haar vier minderjarige kinderen zullen worden onderworpen in Spanje is strijdig met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest en is strijdig met de bepalingen van de hiervoor vermelde richtlijnen.

Bijgevolg, verwerende partij maakt geen grondig onderzoek van het risico op schending van artikel 3 EVRM wanneer zij stelt in de bestreden beslissing dat :

« dat uit een algemene analyse van bronnen met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Spanje (Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Spain, 20.06.2012; Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights, "Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europa Following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013", Straatsburg, 09.10.2013) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. »

Dat verwerende partij een analyse in specie van de bronnen diende te maken in overweging nemende het kwetsbaar profiel van verzoekster.

Bijgevolg, werd er geen grondig onderzoek van de grief conform artikelen 3 en 13 van het EVRM uitgevoerd door verwerende partij.

De risico's die werden uiteengezet (discriminerende praktijken, gebrek aan waarborgen, vermindering van de toegang tot kosteloze bijstand, onredelijk behandelingstermijn, risico op onterende en onmenselijke behandeling gelet op de vermindering van de economische en sociale rechten van migranten en asielzoekers, xenofobie, racisme, refoulement risico, procedure voor kwetsbare personen onbestaande...) in combinatie met het kwetsbaar profiel van verzoekende partij duiden erop dat Spanje haar internationale verplichtingen niet naleeft.

De bestreden beslissing is dienaangaande niet afdoende gemotiveerd.

Le requérant est d'avis que les informations figurant dans ces sources d'informations auraient dû amener la partie adverse à réaliser une analyse plus fine et plus approfondie de la situation et à effectuer un argumentaire plus étayé des raisons pour lesquelles elle estime qu'il n'y a pas de risque de violation de l'article 3 CEDH en cas de transfert en Espagne et pas matière à faire application de l'article 3, 2 du Règlement Dublin III. Le requérant estime que la partie adverse a failli à l'obligation de motivation à laquelle elle est tenue en vertu des articles 1, 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs et 62 la loi du 15 décembre 1980, la motivation de l'acte attaqué étant insuffisante et inadéquate.

De beginselen en wetbepalingen hierboven vermeld werden geschonden.

D) INDIVIDUELE WAARBORGEN

Indien uw Raad, dan toch van mening is dat de hierboven vermelde gebreken en schendingen niet zodanig grof zijn dat er sprake kan zijn van een systematische praktijk, voor de kwetsbare groep aan de welke verzoekster behoort, diende verwerende partij op zijn minst bijkomende waarborgen aan te vragen aan Spanje betreffende de aankomst van verzoekster en haar vier minderjarige kinderen;

Gezien het risico zoals hierboven uiteengezet, diende de verwerende partij toepassing te doen van het arrest TARAKHEL t. Suisse waarin het Europees Hof voor de Rechten van de mens liet gelden dat :

« 121. La Cour note que, selon le gouvernement italien, les familles avec enfants sont considérées comme une catégorie particulièrement vulnérable et sont normalement prises en charge au sein du réseau SPRAR. Ce système leur garantirait l'hébergement, la nourriture, l'assistance sanitaire, des cours d'italien, l'orientation vers les services sociaux, des conseils juridiques, des cours de formation professionnelle, des stages d'apprentissage et une aide dans la recherche d'un logement autonome (paragraphe 86 ci-dessus). Cela étant, dans ses observations écrites et orales, le gouvernement italien n'a pas fourni plus de précisions sur les conditions spécifiques de prise en charge des requérants.

Il est vrai qu'à l'audience du 12 février 2014 le gouvernement suisse a indiqué que l'ODM avait été informé par les autorités italiennes qu'en cas de renvoi vers l'Italie les requérants seraient hébergés à Bologne, dans l'une des structures financées par le FER (paragraphe 75 ci-dessus). Toutefois, en l'absence d'informations détaillées et fiables quant à la structure précise de destination, aux conditions matérielles d'hébergement et à la préservation de l'unité familiale, la Cour considère que les autorités suisses ne disposent pas d'éléments suffisants pour être assurées qu'en cas de renvoi vers l'Italie, les requérants seraient pris en charge d'une manière adaptée à l'âge des enfants.

122. Il s'ensuit que, si les requérants devaient être renvoyés en Italie sans que les autorités suisses aient au préalable obtenu des autorités italiennes une garantie individuelle concernant, d'une part, une prise en charge adaptée à l'âge des enfants et, d'autre part, la préservation de l'unité familiale, il y aurait violation de l'article 3 de la Convention. »

Op dezelfde wijze, moet worden vastgesteld date en verwijdering zonder de nodige individuele waarborgen te hebben verzocht bij de Spaanse autoriteiten betreffende de opvang van de familie met vier minderjarige kinderen, bestaat er een risico op schending van artikel 3 EVRM in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel ;

Dat de beslissing geen gewag maakt van enig onderzoek ten aanzien van de individuele garanties : opvang, geen detentie, behandeling van de asielaanvraag, Melilla, ...;

Dat verwerende partij gezien de situatie met enige toewijding de situatie moest analyseren;

Dat gezien de problemen waarvan gewag wordt gemaakt in de verschillende rapporten, het vermoeden volgens de welke Spanje een partij is van het EVRM werd weerlegd en tegengesproken door het begin van bewijs zoals hierboven weergeven;

Verzoekster heeft voldoende naar recht aangetoond dat, indien hij wordt verwijderd naar Spanje, zij en haar kinderen niet zullen worden opgevangen in omstandigheden die niet verenigbaar zijn met artikel 3 EVRM ;

Een schending van artikel 3 en 13 EVRM is bijgevolg voldoende aangetoond;"

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“Verzoekster stelt dat zij behoort tot een kwetsbare groep die in Spanje op systematische wijze het voorwerp uitmaakt van onmenselijke dan wel vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Zij verwijst hiervoor naar passages uit allerlei rapporten, namelijk het Dublin II regulation National report –Spain- van 20 juni 2012, rapport van rapporteur spécial des Nations Unies van 6 juni 2013, rapport van de Commissaris voor mensenrechten van de Europese Raad, rapport “observations finales du comité des droits économiques, sociaux et culturels (Nations unies) Sur l’Espagne publiées le 6 juin 2012”, arrest van 22 april 2014 van het Europees Hof van de rechten van de mens, rapport van migreurop november 2012, EMN focussed study 2013 en het rapport van 2014 CEAR. Op grond van die rapporten zou blijken dat verzoekster en haar kinderen in Spanje zullen worden onderworpen aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM, artikel 4 van het Handvest van de grondrecht en met de aangevoerde richtlijnen. Verwerende partij diende verzoeksters kwetsbare profiel in overweging te nemen en minstens bijkomende waarborgen aan te vragen aan de Spaanse autoriteiten.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat, zoals in de bestreden beslissing staat aangegeven verzoekster op individuele wijze dient aan te tonen een reëel risico op onmenselijke of vernederde behandeling te lopen. De specifieke beweringen van verzoekster dienen te worden te worden gestaafd door andere bewijselementen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in een asielaanvraag wilde indienen omdat ze in Libanon hoorde dat België een goed land is en omdat haar kinderen in België naar school zullen kunnen gaan. Zij uitte geen verzet tegen een overdracht aan Spanje, maar stelde dat ze nooit in Spanje is geweest en dat ze in België wil blijven. Dienaangaande werd in de bestreden beslissing gesteld dat het volgen van verzoekster in haar keuze het land waar zij asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin -III -Verordening waarbij de criteria en mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van een asielaanvraag en om vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. Verzoekster brengt hiertegen niets in. Zij betwist evenmin dat zij geen verklaringen heeft aan gebracht waaruit tekortkomingen zouden blijken van de Spaanse autoriteiten m.b.t. opvang en behandeling van asielzoekers. Zij ontkende immers in Spanje te zijn geweest, zelfs na confrontatie met de gegevens zoals die blijken uit het vingerafdrukkenonderzoek.

Waar verzoekster thans voor het eerst verwijst naar passages uit algemene rapporten nl Dublin-II-regulation National report –Spain- van 20 juni 2012, rapport van rapporteur spécial des nations unies van 6 juni 2013, rapport van de Commissaris voor mensenrechten van de Europese Raad, rapport “observations finales du comité des droits économiques, sociaux et culturels (Nations unies) Sur l’Espagne publiées le 6 juin 2012”, , arrest van 22 april 2014 van het Europees Hof van de rechten van de mens, rapport van migreurop november 2012, EMN focussed study 2013 en het rapport van 2014 CEAR, laat zij echter na voormelde algemene rapporten toe te passen op haar concrete situatie.

Zoals reeds aangegeven heeft het EHRM reeds geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 68).

Het eerste rapport waarnaar verwezen wordt en waaruit zou blijken dat asielzoekers niet onmiddellijk worden ingelicht omtrent hun rechten, werd eveneens onderzocht door verwerende partij. Uit dat rapport blijkt echter eveneens dat personen in wiens geval Spanje zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van de asielaanvraag worden toegelaten tot de procedure en toegang hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg. Dat personen in hun hoedanigheid van asielzoeker een machtiging tot verblijf van minstens zes maanden verkrijgen. Alle asielzoekers hebben in alle fasen van de procedure recht op kosteloze juridische bijstand. Asielzoekers hebben toegang tot gezondheidszorg (“tarjeta individual sanitaria”) en kunnen na zes maanden procedure werken (pagina 29, alinea 1). Verder wordt in bovenvermeld rapport bevestigd dat alle verzoekers voor internationale bescherming aanspraak kunnen maken op bijstand en op opvang (pagina 28, alinea 2).

Het tweede rapport geeft aan dat Spanje belangrijke wettelijke instrumenten heeft aangenomen aangaande asiel en subsidiaire bescherming, waaronder een wet van 2009 betreffende het recht op asiel of subsidiaire bescherming, doch dat de regering heeft aangegeven verder te werken aan de ontwikkeling van hun asielwetgeving om de implementering te vergemakkelijken. Bij gebrek aan bepaalde decreten die nog zijn aangenomen, wordt bezorgdheid geuit omtrent het feit dat niet alle rechten zouden kunnen worden uitgeoefend.

Verzoekster haalt eveneens passages aan aangaande de opvang in bepaalde steden zoals Ceuta en Mellila, waarbij wordt opgeroepen meer aandacht te hebben voor de asielzoekers in die steden en betreffende de mogelijke lange duur van de asielprocedures.

Vooreerst dient te worden aangegeven dat geenszins kan worden gesteld dat verzoekster terug zal worden gebracht naar één van die steden. Het betreffen immers steden die volledig ten zuiden van Spanje liggen en waar vluchtelingen, komende van landen van over de Middellandse zee, toevlucht proberen zoeken.

Verzoekster geeft bovendien in haar verzoekschrift zelf aan in Mellila te hebben verbleven in een kamp en geeft hiermee toe te zijn opgevangen door de Spaanse overheden. Tijdens haar verhoor maakte zij geen melding van slechte opvang. Thans tracht zij aan te voeren dat zij verbleef in vochtige tenten. Van een asielzoeker kan worden verwacht dat die oprechte en waarachtige verklaringen aflegt. Daar verzoekster eerst loog over het asielgescheidenis, kan thans eveneens getwijfeld worden aan haar beweringen.

In de bestreden beslissing wordt bovendien aangegeven dat uit een algemene analyse van bronnen met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Spanje niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De passage uit het derde rapport handelt over meldingen van mishandeling van vastgehouden vreemdelingen in het algemeen in 2011 en niet specifieke over asielzoeker overgedragen in het kader van de Dublinverordening. Bovendien werd dit rapport eveneens grondig onderzocht door verwerende partij, zoals blijkt uit de bestreden beslissing.

De passage uit het vierde rapport handelt over een bezorgdheid omtrent de effectiviteit van de uitoefening van economische, sociale en culturele rechten, wat in het algemeen vaker de zwakkere groepen van de bevolking raakt.

Het arrest van het Europees Hof van de Rechten van de Mens handelde over het feit dat Spanje geen schorsing van de verwijderingsmaatregel had toegekend in afwachting van een degelijke behandeling van de gevorderde voorlopige maatregelen.

Het zesde rapport handelt over bepaalde gebeurtenissen in Spanje waarbij vreemdelingen betrokken waren.

Het zevende rapport toont de opvangcapaciteit aan voor vluchtelingen en asielzoekers in Spanje tot en met 2012.

In het achtste rapport wordt onder andere verwezen naar de financiële crisis die Spanje getroffen had en wordt onder andere gesteld dat de link tussen asielcentra gegarandeerd moet blijven, om er zo voor te zorgen dat alle asielzoekers een fatsoenlijk leven kunnen leiden en dat de nodige middelen vrijgemaakt dienen te worden om te kunnen omgaan met personen die zich in een kwetsbare positie bevinden en met speciale noden.

Uit die rapporten kan geenszins worden afgeleid, zoals verzoekster tracht voor te houden, als zou zij behoren tot een kwetsbare groep die in Spanje op systematische wijze het voorwerp uitmaakt van onmenselijke dan wel vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Uit de aangehaalde ...?..blijkt niet als zou verzoekster bij een terugkeer worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM en al evenmin als zou Spanje onvoldoende waarborgen bieden voor asielzoekers die een kwetsbare profiel hebben. Die rapporten zijn geenszins van die aard afbreuk te doen aan het gedegen onderzoek gevoerd door verwerende partij.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening naar Spanje worden overgedragen.

De vage kritiek omtrent het feit dat haar asielaanvraag niet grondig geanalyseerd zou worden op grond van haar afkomst wordt niet onderbouwd.

Het terugnameverzoek werd immers ingewilligd door Spanje op basis van artikel 18 (1)b van de Dublin - III -Verordening, dat als volgt luidt:

"De verantwoordelijke lidstaat is verplicht (...)

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen".

Artikel 18 (2) van de Dublin -III -Verordening luidt als volgt :

"In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". (eigen onderlijning) ?

Niets wijst er op dat verzoekster aannemelijk haar asielaanvraag effectief zal worden afgewezen, noch toont verzoekster dit aan.

Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Spanje is als lidstaat van de EU gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Spaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Spanje onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de asielaanvraag van verzoekster niet met nodige objectiviteit en gedegenheid zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Spanje kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement het EHRM.

Verzoekster kan niet dienstig voorhouden als zou de situatie in Spanje niet afdoende zijn onderzocht nu er in de beslissing expliciet verwezen wordt naar een rapport van 20.06.2012 van Hana Chekh Ali en Miguel Angel Hurtado en naar een rapport van de Commissioner For Human Rights van 09.10.2013 en naar het rapport van Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights, "Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europa Following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013. In de beslissing werd eveneens gesteld dat uit de verschillende rapporten niet blijkt dat men kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die aan Spanje worden overgedragen er onmenselijk of vernederend zouden worden behandeld. Met haar verwijzing naar de algemene rapporten weerlegt verzoekende partij de wel onderbouwde vaststellingen zoals weergegeven in de bestreden beslissing niet.

Zij kan evenmin voorhouden als zou verwerende partij geen rekening hebben gehouden met haar kwetsbare profiel. In de bestreden beslissing wordt immers erkend dat verzoekster als alleenstaande vrouw met vier minderjarige kinderen, in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in een kwetsbare positie verkeert. Er werd evenwel gesteld dat Spanje instemde met het verzoek voor de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 en dat de Spaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar asielaanvraag zullen kunnen aanvangen of hervatten indien de betrokkene dat wenst. De Spaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. Verzoekster en haar kinderen zullen gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in hun hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming. Er wordt aangegeven dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat de Spaanse instanties de kwetsbare positie van verzoekster als alleenstaande vrouw met minderjarige kinderen niet zouden erkennen. De Spaanse instanties erkennen met hun akkoord voor terugname verzoekster in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en zullen haar en haar kinderen de aan die hoedanigheid verbonden rechten (toegang tot gezondheidszorg en onderwijs) verlenen. De Spaanse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van verzoekster en haar kinderen, waardoor zij aangepaste maatregelen kunnen nemen om de terugname te verzekeren.

Verzoekster verklaarde bovendien geen gezondheidsproblemen te kennen en maakte ook geen melding van problemen inzake de gezondheid van haar kinderen. Verzoekster bracht tijdens de duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid of die van haar kinderen een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De bestreden beslissing wordt onder andere als volgt gemotiveerd:

"[...]"

Met haar verwijzing naar de algemene rapporten, die bovendien geen steun vinden in haar eigen verklaringen, weerlegt verzoekster de wel onderbouwde vaststellingen zoals weergegeven in de bestreden beslissing niet. Verzoekster toont geen schending aan van artikel 3 EVRM, noch van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten Europese Unie of de door aangevoerde richtlijnen.

De Raad oordeelde reeds voor wat betreft verzoeksters situatie in het arrest nummer 145.145 van 8 mei 2015 volgende:

"[...]"

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat de verwerende partij in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM de concrete situatie van verzoekster onderzocht, rekening houdend met haar kwetsbare positie en de kans heeft gegeven om haar bezwaren tegen een overdracht aan het aan het voor haar asielaanvraag bevoegde Lidstaat te uiten, dit met het oog op het inschatten van het risico op een eventuele schending van zijn grondrechten. Zij verklaarde tijdens haar verhoor nooit in Spanje te zijn geweest en België willen verhoor nooit in Spanje te zijn geweest en België willen verhoor nooit in Spanje te zijn geweest en in België te willen blijven, maar dat ze de beslissing zal volgen.

Gezien het bovenstaande maakt verzoekster niet aannemelijk dat het te verwachten gevolg van de uitvoering van de thans bestreden beslissing erin zou bestaan dat zij worden blootgesteld aan een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Noch maakt zij een schending aannemelijk van de door haar richtlijnen.

Verzoekster toont evenmin aan met welke feiten en elementen die verwerende partij kende op het ogenblik dat de bestreden op het ogenblik dat de bestreden werd genomen zij geen rekening zou hebben gehouden,

Met haar betoog maakt zij geen schending aannemelijk van de door haar opgeworpen bepalingen.

Het eerste middel is ongegrond."

3.1.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*.

Artikel 4 van het Handvest luidt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Artikel 3 van het EVRM bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd

door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Departement dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het Handvest) betreffende het 'verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen' en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. N.S. t. Secretary of Home Departement, 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt thans het volgende: *“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”*

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielpprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. *In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).*” [De beoordeling of er substantiële gronden zijn om te geloven dat de aanvrager een reëel en onvermijdelijk risico loopt vereist dat het Hof de condities in de ontvangstlanden onderzoekt in het licht van de standaarden van artikel 3 van het EVRM. Deze standaarden impliceren dat de mishandeling die de aanvrager beweert te zullen ondergaan indien hij terugkeert, een minimum graad van ernst moet bereiken om te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. De beoordeling hiervan is relatief, afhankelijk van alle omstandigheden eigen aan de zaak. Om te bepalen of er in de huidige zaak een reëel risico voor mishandeling is, moet het Hof de voorzienbare gevolgen van een overdracht van de verzoeker naar Hongarije onderzoeken, de algemene situatie aldaar en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in gedachte houdend].

De tekortkomingen in de asielpprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekende partij.

Gelet op hetgeen voorafgaat komt het in eerste instantie aan de verzoekende partij toe om op grond van concrete op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij bij een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Conform artikel 5 van de Dublin-III-verordening werd een persoonlijk onderhoud met de eerste verzoekende partij gevoerd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de eerste verzoekende partij volgende verklaringen heeft afgelegd:

“34. Is er een specifieke reden waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen? Ik weet dat mijn kinderen hier naar school kunnen.

Ze kunnen ook in een ander land naar school gaan!

Ja dat weet ik maar ik had een akkoord met de smokkelaar om me naar België te brengen.

Ik hoorde via vrienden in Libanon dat het leven in België goed is.

35. Hoe is de gezondheidstoestand van de asielzoeker?

Ik heb geen gezondheidsproblemen

36. Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van de Dublin-Verordening) zouden rechtvaardigen?

We hebben vingerafdrukken gevonden in Spanje heeft u een probleem indien u aanvraag in Spanje zou moeten behandelen?

Ik ben nooit in Spanje geweest en ik wil hier blijven, ik zal jullie beslissing volgen.”

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de eerste verzoekende partij door de verwerende partij gehoord werd en ontkende ooit in Spanje te zijn geweest. Zij bleef bij dit standpunt ook toen zij werd geconfronteerd met het feit dat haar vingerafdrukken in Spanje werden genomen. Toen de verwerende partij haar vroeg

of zij er een probleem mee zou hebben indien haar asielaanvraag door de Spaanse autoriteiten zou worden behandeld, antwoordde zij opnieuw ontkennend en gaf zij aan de beslissing van verweerder te zullen volgen.

In haar verzoekschrift erkent de eerste verzoekende partij dat zij in Spanje heeft verbleven en stelt dat zij daar in vochtige tenten werd ondergebracht met haar kinderen en dat haar kinderen hierdoor ziek en getraumatiseerd zijn. Er zijn evenwel geen stukken waaruit kan worden afgeleid dat Spanje vluchtelingen opvangt in tentenkampen die niet aan bepaalde standaardvereisten voldoen en gelet op het feit dat verzoekster stelt eigenlijk niet te weten waar zij zich op een bepaald ogenblik bevond en het gegeven dat zij volstrekt tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent haar verblijf in Spanje, kan geen geloof worden gehecht aan haar bewering dat zij persoonlijk incorrect werd behandeld in Spanje.

In haar verzoekschrift citeren de verzoekende partijen uit algemene rapporten, zonder deze evenwel concreet op hun persoonlijke situatie te betrekken. Ook het administratief dossier bevat geen elementen die er op wijzen dat zij bij een overdracht naar Spanje omwille van omstandigheden eigen aan hun geval een risico lopen om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 van het EVRM. *In casu* hebben de Spaanse autoriteiten immers met de overdracht van de verzoekende partij samen met haar minderjarige kinderen ingestemd. Aldus tonen de verzoekende partijen het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan.

De verzoekende partijen betogen dat op basis van tal van verslagen kan worden aangenomen dat zij op een onmenselijk of vernederende wijze zal worden behandeld in Spanje. Zij lichten toe van oordeel te zijn dat zij als alleenstaande vrouw die op de vlucht is met vier kinderen dient te worden beschouwd als een persoon die behoort tot de kwetsbare groep van de asielzoekers en dat deze groep in Spanje op systematische wijze het voorwerp uitmaakt van onmenselijke of vernederende behandelingen.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Bijgevolg dient er nagegaan te worden of de verzoekende partijen, met de verwijzing naar algemene rapporten en de persartikels, aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder in de hoedanigheid van alleenstaande vrouw met vier minderjarige kinderen, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt vooreerst dat de verwerende partij de bestaanbaarheid van de overdracht van de verzoekende partij met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest is nagegaan en dat zij hierbij wel degelijk verwijst naar relevante informatiebronnen waaronder mensenrechtenverslagen en de vigerende regelgeving die in Spanje geldt in dit verband. De verwerende partij verwijst zo onder meer naar hetzelfde rapport naar hetwelk de verzoekende partij ook refereert, met name het rapport van Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado van 20 juni 2012 (*“Dublin II Regulation National Report – European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation – Spain”*) en het rapport van 9 oktober 2013 van de Commissaris voor de mensenrechten voor de Raad van Europa. Het rapport van 20 juni 2012 handelt specifiek over asielzoekers die in het kader van de Dublinreglementering worden overgedragen aan Spanje. Verweerder wijst erop, met verwijzing naar voormeld rapport, dat personen in wiens geval Spanje zich akkoord verklaarde voor de behandeling van de asielaanvraag (zoals de verzoekende partij *in casu*) toegang zullen hebben tot de procedure en toegang zullen hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg. In dit rapport wordt aangestipt dat asielzoekers een machtiging tot verblijf van minstens zes maanden verkrijgen en na verloop van zes maanden procedure het recht hebben om te werken. Tevens blijkt uit dit rapport dat asielzoekers recht hebben op bijstand en opvang. De verwerende partij benadrukt ook nog dat Spanje partij is bij de Conventie van Genève van 1951 en het

EVRM en asielaanvragen aan een individueel onderzoek onderwerpt. Hij stelt dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat Spanje de asielaanvraag niet met de nodige objectiviteit en gedegenheid zal onderzoeken en hierbij de Europeesrechtelijke minimumnormen zal respecteren. Er wordt gesteld dat Spanje onafhankelijke beroepsinstanties kent voor asielbeslissingen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De gemachtigde besluit hieruit dat niet zonder meer en automatisch kan worden gesteld dat de verzoekende partij en haar kinderen in Spanje automatisch deel uitmaken van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. De gemachtigde erkent dat de verzoekende partij in een kwetsbare positie verkeert, maar geeft aan dat Spanje uitdrukkelijk terugname van de verzoekende partij op grond van artikel 18 (1) b van de Dublin-III-Verordening instemde. Voormelde bepaling luidt als volgt:

“1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

[...]

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;”

Voorts bepaalt artikel 18 (2) van de Dublin-III-Verordening uitdrukkelijk dat *“ 2. In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af.”*

Bijgevolg wijst de verwerende partij er terecht op dat indien de verzoekende partijen dat wensen, de Spaanse autoriteiten hun asielaanvraag zullen hervatten. Voorts wordt in de bestreden beslissing gesteld dat *“De Spaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene en haar kinderen zullen gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in hun hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming.*

Er zijn ons inzien geen redenen om aan te nemen dat de Spaanse instanties de kwetsbare positie van de betrokkene als alleenstaande vrouw met minderjarige kinderen niet zouden erkennen. De Spaanse instanties erkennen met hun akkoord voor terugname de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en zullen de betrokkene en haar kinderen de aan die hoedanigheid verbonden rechten (toegang tot gezondheidszorg en onderwijs) verlenen.” Vervolgens stipt verweerder aan dat de verzoekende partijen in andere omstandigheden zullen terugkeren naar Spanje, namelijk als asielzoeker die op grond van de Dublin- III-verordening wordt overgedragen aan Spanje. Deze vaststelling acht de Raad niet kennelijk onredelijk. In dit verband verwijst de verwerende partij naar een rapport van 20 juni 2012 met betrekking tot de Dublin-procedure waarin duidelijk uiteengezet wordt dat personen in wiens geval Spanje zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van de asielaanvraag, zoals *in casu* de verzoekende partijen, worden toegelaten tot de procedure en toegang hebben tot rechtsbijstand en gezindheidszorg. Met verwijzing naar pagina 28, alinea 2 van voormeld rapport wijst de verwerende partij erop dat alle verzoekers voor internationale bescherming aanspraak kunnen maken op bijstand en op opvang.

In het verzoekschrift wijzen de verzoekende partijen op bladzijde 14 van het rapport van 20 juni 2012 om te stellen dat in Spanje in de praktijk personen hoofdzakelijk via NGO informatie krijgen. In dit verband verliezen de verzoekende partijen uit het oog dat ze in Spanje reeds een asielaanvraag hangende hebben. De gemachtigde verzocht op 30 maart 2015, gelet op artikel 18, § 1, b van de Dublin-III-Verordening, de Spaanse autoriteiten om de terugname van de verzoekende partijen. De Spaanse autoriteiten willigen het terugnameverzoek in op 9 april 2015. *In casu* kan de verzoekende partij en haar minderjarige kinderen de asielprocedure in Spanje vervolgen. Evenmin dienen ze in Spanje de Dublin-III-procedure te doorlopen. Voorts laten de verzoekende partijen na te preciseren welke andere informatie omtrent de asielprocedure in Spanje ze zou willen krijgen.

Vervolgens citeren de verzoekende partijen uit het rapport van 6 juni 2013 van Mutama Ruteere, ook citeert ze uit een rapport van 6 juni 2012 *“observations finales du comité des droits économiques, sociaux et culturels (Nations Unies) sur l'Espagne”*, EHRM 22 april 2014 A.C. e.a.t. Spanje, EMN focussed study 2013 van de Organization of reception facilities for Asylum seekers in different member states, CEAR rapport 2014 over de situatie van vluchtelingen in Spanje. Met deze elementen trachten de verzoekende partijen aan te tonen dat er systeemfouten zijn.

Vooreerst kunnen de verzoekende partijen niet verwijzen naar de asielprocedure in Ceuta en Melilla, want de verzoekende partijen keren als Dublin-terugkeerder terug naar Madrid, zoals blijkt uit het akkoord van Spanje. Ook kunnen de verzoekende partijen niet dienstig verwijzen naar onderdelen van rapporten die betrekking hebben op de opvangsituatie in Melilla en Ceuta, daar zij niet naar daar overgedragen wordt. Uit het akkoord van 9 april 2015 blijkt uitdrukkelijk dat de Spaanse autoriteiten aan de Belgische autoriteiten vragen om contact op te nemen met het Commissariaat-generaal te Madrid om de overdacht praktisch te regelen. Er liggen geen stukken voor of indicaties waaruit blijkt dat de verzoekende partij samen met haar kinderen in Melilla en Ceuta terecht zal komen. In het kader van haar overdracht zal ze in het bezit gesteld worden van een doorlaatbewijs. De verzoekende partij en haar kinderen komen in geheel andere omstandigheden Spanje binnen. Ze komen Spanje nu binnen in de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming.

Waar de verzoekende partijen zich beperken tot verwijzingen en citaten uit bovenvermelde rapporten en verslagen die handelen over de algemene mensenrechtensituatie in Spanje, en die op algemene wijze melding maken van een bezorgdheid omtrent de asielwetgeving in Spanje en vertraging in de behandeling van asielaanvragen, bezorgdheden omtrent de leef- en werksituatie van migranten in het algemeen in Spanje, bezorgdheden omtrent racisme en discriminatie ten aanzien van migranten in het algemeen, en bezorgdheden omtrent de opvangcentra in Ceuta en Melilla, zonder dat daardoor voldoende duidelijk wordt dat deze informatie, in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, duidt op zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat er in Spanje sprake is van systemische tekortkomingen in de asielprocedure of opvang (zie HvJ 21 december 2011, C-411/10 en C-493/10, par. 86 Engelstalige versie: “*systemic flaws*”, Franstalige versie: “*défaillances systémiques*”).

Voorts moet worden geduid dat de verzoekende partijen door uiteen te zetten dat er in Spanje, net zoals in de meeste landen, soms nog problemen zijn in het kader van de behandeling van asielprocedures en de opvang en begeleiding van vluchtelingen in de meest ruime zin niet aantonen dat vluchtelingen, die in het raam van de toepassing van de Dublin-III-verordening naar Spanje worden teruggestuurd een reëel risico lopen om te worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Het loutere feit dat er nog bemerkingen kunnen worden gemaakt omtrent de organisatie en de opvang van vluchtelingen in Spanje is, rekening houdende met de vaststelling dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt de Spaanse autoriteiten bepaalde normen respecteren, een basisopvang voorzien, inspanningen leveren om de situatie op een zeker kwalitatief niveau te houden en tevens in aanmerking nemend dat niet blijkt dat de Spaanse autoriteiten geconfronteerd worden met een zeer hoge toevloed aan vluchtelingen waardoor hun systeem te zeer onder druk zou komen te staan, onvoldoende zwaarwichtig om tot dit besluit te komen. De verzoekende partijen kunnen geenszins worden gevolgd in hun stelling dat er sprake is van een systematische of algemene praktijk van mensenrechtenschendingen en er dus op verweerder een verplichting zou rusten om meer individuele garanties te eisen alvorens te besluiten dat de Spaanse autoriteiten bevoegd zijn om hun asielaanvraag te behandelen en zij zich naar dit land moeten begeven.

De verzoekende partijen tonen niet met concrete elementen aan dat zij in het licht van de informatie uit de aangehaalde rapporten een groot risico lopen om gerepatrieerd te worden naar Syrië vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet internationale bescherming behoeven. Het gegeven dat in Spanje de asielprocedure lang duurt, toont op zich niet aan dat de verzoekende partij en haar kinderen een groot risico lopen om gerepatrieerd te worden naar Syrië vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet internationale bescherming behoeven. Zij tonen evenmin aan dat de Spaanse instanties hen zullen verwijderen naar hun land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming en dat van haar minderjarige kinderen. Door te wijzen op het aantal erkenningen in 2013 maken de verzoekende partijen ook niet aannemelijk dat hun asielaanvraag *in casu* niet op de eigen merites zal onderzocht worden. In de bestreden beslissing wordt benadrukt dat de Spaanse autoriteiten instemden met het verzoek voor de terugname van de verzoekende partij en haar kinderen op grond van artikel 18, § 1, b, van de Dublin-III-verordening, wat aantoont dat de asielaanvraag in Spanje nog hangende is.

Voorts wijzen de verzoekende partijen nog op het arrest van 22 april 2014 A.C. en anderen tegen Spanje van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Voormeld arrest van het Hof heeft betrekking op de versnelde procedure en het ontbreken van een schorsende beroep die volgt op de versnelde procedure. *In casu* hebben de verzoekende partijen een hangende asielaanvraag in Spanje en op geen enkele wijze maken de verzoekende partijen aannemelijk dat hun asielaanvraag in Spanje volgens een versnelde procedure zal behandeld worden.

Tot slot verwijzen de verzoekende partijen naar het arrest Tarakhel t. Zwitserland, de daaruit voortvloeiende verplichtingen voor de lidstaten en de nood aan individuele garanties wanneer asielzoekers zich in dergelijke kwetsbare posities bevinden. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing een uitdrukkelijk akkoord van de Spaanse autoriteiten hebben gekregen. Uit het akkoord blijkt ook dat de Spaanse autoriteiten op de hoogte zijn van de leeftijd van de kinderen van de eerste verzoekende partij. Ook geven ze mee dat voorafgaand aan de overdracht er contact moet opgenomen worden met het commissariaat-generaal te Madrid (Comisaria Genreal de Extranjeria y Fronteras), waarvan de contactgegevens ook meegedeeld worden. Door uitdrukkelijk in te stemmen met de overdracht van de verzoekende partij en haar kinderen erkennen de Spaanse autoriteiten dat de verzoekende partij en haar kinderen Spanje zullen betreden in de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat aan deze hoedanigheid bepaalde rechten verbonden zijn. De verzoekende partijen slagen er dan ook niet in om de relevante motieven van de bestreden beslissing, gesteund op een concreet rapport met betrekking tot de situatie van zogenaamde “Dublin-terugkeerders” in Spanje, te weerleggen. Er blijkt ook geenszins dat de door de verwerende partij aangehaalde rapporten geen correcte weergave zijn van de actuele situatie in Spanje. Nu verzoekende partijen niet weerleggen dat zij als asielzoekers in Spanje gerechtigd zullen zijn op onder meer opvang en er geen concrete aanwijzingen voorliggen van ernstige opvangproblemen in Spanje voor “Dublin-terugkeerders”, zoals de verzoekende partij en haar kinderen *in casu*, blijkt ook geenszins dat verwerende partij in dit verband bijkomende garanties diende te vragen van Spanje.

Concluderend wordt vastgesteld dat de verzoekende partijen een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest bij terugkeer naar Spanje niet aantonen. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat zij of haar kinderen persoonlijk in Spanje het slachtoffer zullen worden van een behandeling die strijdt met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest en evenmin tonen zij aan dat de algemene situatie voor asielzoekers in Spanje, in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een voldoende zwaarwichtige en op feiten beruste grond vormt om aan te nemen dat zij als asielzoekers een reëel en actueel risico zullen lopen op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, zodat een overdracht naar Spanje strijdig zou zijn met die bepalingen.

De verzoekende partijen voeren eveneens de schending aan van artikel 17 van de Dublin-III-Verordening. Deze bepaling luidt als volgt:

“1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

De lidstaat die besluit een verzoek om internationale bescherming op grond van dit lid in behandeling te nemen, wordt de verantwoordelijke lidstaat en neemt de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. Indien van toepassing, stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, de lidstaat die een procedure uitvoert waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname van de verzoeker is gericht, daarvan in kennis door middel van het „DubliNet”, het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003.

De lidstaat die op grond van dit lid verantwoordelijk wordt, vermeldt dit feit onmiddellijk in Eurodac, overeenkomstig Verordening (EU) nr. 603/2013 door het vermelden van de datum waarop het besluit tot behandeling van het verzoek genomen werd.

2. De lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming is gedaan en die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is, of de verantwoordelijke lidstaat, kan, te allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde is genomen, een andere lidstaat vragen een verzoeker over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden, ook wanneer die laatste lidstaat niet verantwoordelijk is volgens de in de artikelen 8 tot 11 en 16 vastgelegde criteria. De betrokkenen moeten hiermee schriftelijk instemmen.

Het overnameverzoek omvat alle elementen waarover de verzoekende lidstaat beschikt om het de aangezochte staat mogelijk te maken de situatie te beoordelen.

De aangezochte lidstaat verricht alle verificaties die nodig zijn om de aangevoerde humanitaire gronden te onderzoeken en geeft binnen twee maanden na ontvangst van het verzoek een antwoord aan de verzoekende lidstaat via „DubliNet”, het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003. In geval van een afwijzing wordt vermeld om welke redenen het verzoek wordt geweigerd.

Indien de aangezochte lidstaat het verzoek inwilligt, wordt de verantwoordelijkheid voor de behandeling aan deze staat overgedragen."

De soevereiniteitsclausule opgenomen in artikel 17 van de Dublin-III-Verordening, voorziet in geen enkele verplichting doch stelt slechts vast dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds "kan" behandelen, zelfs indien deze lidstaat hiertoe niet verplicht is. Het staat de Belgische staat derhalve vrij om al dan niet gebruik te maken van deze mogelijkheid. Deze bepaling laat een individuele vluchteling in geen geval toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien.

Met betrekking tot deze bepaling, kan de Raad echter stellen dat uit rechtspraak van zowel het EHRM (bv. EHRM (GK) 21 januari 2011, nr. 30.696/09, M.S.S. / België en Griekenland) als van het Hof van Justitie blijkt dat het aan de Lidstaten toekomt om een asielzoeker niet naar de verantwoordelijke staat terug te sturen, wanneer ze niet kunnen ontkennen dat de systematische tekortkomingen in de asielprocedure of in de opvangmodaliteiten in die lidstaat erop wijzen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. In die situatie kan de Lidstaat zelf de asielaanvraag onderzoeken of kan het op grond van de overige criteria van de Dublinverordening onderzoeken of een andere lidstaat hiervoor verantwoordelijk is. Het is hierbij wel van belang dat de Lidstaat waar de asielzoeker zich bevindt erop toeziet dat hij een situatie waarin de grondrechten van de asielzoeker worden geschonden, niet erger maakt door de procedure om die Lidstaat te bepalen onredelijk lang te laten duren. Zo nodig moet hij de soevereiniteitsclausule toepassen (HvJ 21 december 2011, C-411/10, N.S./ Secretary of State for the Home Department; HvJ 21 december 2011, C-493/10, M.E. en anderen / Refugee Applications Commissioner en Minister for Justice, Equality and Law Reform; HvJ 14 november 2013, C-4/11, Bundesrepublik Deutschland/Kaveh Puid).

Deze rechtspraak werd omgezet in de artikelen 17 en 3, § 2, 2e en 3e lid van de Dublin-III-Verordening. Zoals supra reeds gesteld, kan de verzoekende partij niet aannemelijk maken dat de situatie in Spanje systematische tekortkomingen in de asielprocedure of in de opvangmodaliteiten vertoont, die een dermate niveau bereiken dat niet kan ontkend worden dat zij een reëel risico zullen lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Bijgevolg kan des te meer niet aangenomen worden dat de soevereiniteitsclausule, zoals opgenomen in het eerste lid van artikel 17 van de Dublin-III-Verordening *in casu* verplichtend moet worden geïnterpreteerd in hoofde van de gemachtigde. Een schending van artikel 17 van de Dublin-III-Verordening wordt niet aangenomen. Voor een bespreking van de familierelaties zoals eveneens opgenomen in artikel 17 van de Dublin-III-Verordening wordt verwezen naar de bespreking van het tweede middel.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet onder "*middel*" worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). De Raad stelt vast dat verzoekende partijen de schending aanvoert van artikel 13 van het EVRM, van artikel 4 van de Dublin-III-verordening en van de artikelen 1,6,7, 18, 21 en 24 van het Handvest, maar zij niet precies verduidelijken op welke wijze deze rechtsregels door de bestreden beslissing werden geschonden. Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk. Daarenboven moet worden geduid in afwezigheid van een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM niet nuttig kan worden ingeroepen noch worden weerhouden (zie EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. Griekenland en België, par. 288).

Los van de vaststelling dat de verzoekende partijen nalaten te verduidelijken welke bepaling(en) van de aangehaalde richtlijnen zij geschonden acht, dient de Raad er op te wijzen dat een bepaling uit een richtlijn slechts directe werking heeft indien een lidstaat heeft nagelaten een richtlijn binnen de in de richtlijn bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. Lenaerts en P. Van Nuffel, *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17-048 en 17-124). De verzoekende partijen tonen niet aan dat de richtlijnen incorrect of onvolledig zouden zijn omgezet. Zij kan niet dienstig de schending ervan inroepen.

Voor het overige laat de verzoekende partijen na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden achten en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 17 van de Dublin-III-Verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In het middel zelf voert ze de schending van artikel 8 van het EVRM aan.

3.2.1. Vooreerst geven de verzoekende partijen een theoretische uitleg omtrent de door haar ingeroepen bepalingen en beginselen. Vervolgens passen de verzoekende partijen de door hen uiteengezet theorie op hun concrete geval:

“A) EERSTE ONDERDEEL

Overwegende dat betrokkene in haar Dublin interview liet gelden dat haar man verdwenen was en dat zij voor een deel samen reisde met haar schoonbroer en neef;

Dat hier in België een neef en de familie van haar man verblijven en asiel hebben aangevraagd;

Dat gezien verzoekster een alleenstaande vrouw is met vier minderjarige kinderen, de familiale banden met de familie van haar echtgenoot heel belangrijk zijn;

Dat verzoekster een alleenstaande vrouw is van Arabische afkomst en van moslimse religie; Dat zij nooit stappen alleen heeft ondernomen en nooit alleen buitenkwam en maar sinds kort alleen handelt;

Dat verwerende partij zelfs vaststelt dat verzoekster in een kwetsbare positie verkeert;

Dat zij bij deze de oranje kaart en de beslissing van erkenning van de vluchtelingenstatus van twee familieleden voegt aan dit verzoekschrift; (stuk 4)

Dat een van hen verzoekster financieel steunt (stuk 5);

Dat hieruit vloeit dat zij financieel en emotioneel afhankelijk is van haar familie;

Dat de bestreden beslissing laat gelden dat verzoekster niet bewijst dat zij afhankelijk is van haar schoonfamilie of neef terwijl, verwerende partij zodanig heeft gehandeld dat verzoekster op het moment van de interview nog geen tijd had gehad om contact op te nemen met haar familie wat ondertussen wel werd gedaan;

Dat de elementen uit het dossier van verzoekster, verwerende partij ertoe had moeten leiden dat zij in België familiale banden met enige zorgvuldigheid op te treden en haar de tijd te laten om de nodige bewijsstukken neer te leggen;

Dat zelfs de elementen die verwerende partij toen in haar handen had :

- Zeer kwetsbaar profiel van verzoekster,*
- Vier minderjarige kinderen*
- Verdwenen echtgenoot*
- Schoonfamilie in België*
- Neef in België,*

Haar ertoe hadden moeten leiden, indien zij zorgvuldig had gehandeld om verzoekster bij haar familieleden te laten verkeren; Dat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld

25 RVV 38367, 9 februari 2010

27

Dat bijgevolg, op basis van artikel 17.2, België zich had moeten verantwoordelijk verklaren voor de asielaanvraag van betrokkene;

Dat artikel 17.2, in tegenstelling met wat de Raad liet gelden in uiterst dringende noodzakelijkheid, niet inhoudt dat Spanje dient aan te vragen aan België om toepassing te maken aan artikel 17.2, dat België op basis van de informatie in haar handen (zeer kwetsbaar karakter, familie in België) toepassing had moeten maken van deze informatie;

Dat op zijn minst dient te worden vastgesteld dat het dossier van verzoekster ten aanzien van haar familiaal leven niet grondig werd onderzocht;

Dat er bijgevolg een schending moet worden vastgesteld van de ingeroepen bepalingen en beginsels;

B) TWEEDE ONDERDEEL

Overwegende dat, ten eerste, verzoekende partij het bestaan van haar familiaal en privéleven moet bewijzen;

Dat, in casu, er sprake is van familiaal leven;

Dat een meerderjarige persoon wordt geacht een familiaal leven te hebben buiten de nucleaire familiebanden als hij een financiële of affectieve afhankelijkheid kan bewijzen ;

Dat, immers, het Europees Hof in de zaak Trabelsi tegen Duitsland²⁶ laat gelden dat :

La Cour note que le requérant, célibataire et sans enfants, avait 21 ans au moment de l'imposition de l'interdiction de séjour, et plus de 22 ans lorsque la mesure est devenue définitive, mais vivait encore avec ses parents. Elle rappelle qu'elle a admis dans un certain nombre d'affaires concernant de jeunes adultes qui n'avaient pas encore fondé leur propre famille que leurs liens avec leurs parents et d'autres membres de leur famille proche s'analysaient également en une vie familiale. Par ailleurs, la question de l'existence d'une vie familiale au sens de l'article 8 doit s'apprécier à la lumière de la situation à l'époque où la mesure d'interdiction de séjour est devenue définitive (Maslov précité, § 61), c'est-à-dire en l'espèce le 30 juin 2005, jour où la cour d'appel administrative a rendu sa décision (Kaya c. Allemagne, no 31753/02, § 57, 28 juin 2007, et Chair et J.B. précité, § 60).

Dat blijkt uit het administratief dossier dat verzoekende partij en haar kinderen financieel afhankelijk zijn (stuk 4) van haar neef (stuk 3);

Dat zij nog geen contact had met hen op het moment van het interview, twee dagen na haar asielaanvraag!

Dat daarenboven een affectieve en psychische afhankelijkheidsband bestaat ten aanzien van de 'Belgische' familie;

Dat sommige nieuwe stukken zijn;

26 EHRM, Trabelsi tegen Duitsland, 41548/06 dd. 13 oktober 2011 §47

28

Dat, Uw Raad rekening dient te houden met dit nieuw stuk, volgens het EHRM, het bestaan van het familiaal leven moet worden beoordeeld tot op het moment van de effectieve verwijdering;²⁷

Dat volledigheidshalve kan worden aangenomen en vermoed dat verzoeksters als asielzoekers afkomstig van Syrië, kwetsbare personen zijn;

Dat daaruit een band van afhankelijkheid ten opzichte van familie buiten het nucleaire gezin kan worden afgeleid;

Dat deze familiale banden deel uitmaken van het familiaal leven van verzoekende partij in de zin van artikel 8 E.V.R.M.;

Dat deze familiale banden ook onder de toepassing vallen van artikel 17.2 van de Dublinverordening;

Dat men bijgevolg toepassing dient te maken van deze twee wetsbepalingen;

Overwegende dat men, ten tweede, moet nagaan of de Belgische Staat de positieve verplichting had het familiaal en privéleven van verzoekende te handhaven of te ontwikkelen door de asielaanvraag van verzoekende partij in België alwaar zijn familie verblijft te behandelen;

Dat de bestreden beslissing een disproportionele inmenging uitmaakt in het familiaal leven van verzoekende partij dat niet noodzakelijk is in de Belgische democratische samenleving;

Dat men, ten dien opzichte, een fair-balance toets had moeten voeren tussen het belang van verzoekende partij, zijn familiaal en privéleven in België voortzetten gedurende de behandeling van de asielaanvraag en, het belang van verwerende partij, namelijk immigratie controleren en reguleren;

Dat men vooreerst moet benadrukken dat, prima facie, bij het lezen van de bestreden beslissing, kan worden vastgesteld dat verwerende partij deze toets zelf niet heeft gedaan;

Dat nergens uit bestreden beslissing of het administratief dossier dat blijkt deze fair-balance toets werd bewerkstelligd;

Dat niet blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat in het kader van de verwijderingsbeslissing een fairbalance toets werd uitgevoerd tussen de belangen van verzoekende en deze van de Belgische Staat;

Dat het belang van verzoekende partij, zijn familiaal leven ontwikkelen en handhaven in België nergens blijkt nu in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat er geen sprake is van familiaal leven – quod non;

Dat er bijgevolg een basische schending dient te worden vastgesteld van artikel 8 E.V.R.M.;

Dat, volledigheidshalve, als men voormelde fair-balance toets had uitgevoerd, deze in het voordeel van verzoekende partij zou zijn :

- Dat verzoekster een kwetsbaar profiel heeft dat haar afhankelijk maakt dan eenieder

- Verzoekster heeft geen familie in Spanje

- Verzoekster echtgenoot is verdwenen en haar schoonfamilie verblijft in België", ze heeft dus meer kans dat hij ze terugvindt indien ze allen tesamen verblijven

27 EHRM, Maslov tegen Oostenrijk, 23.06.2008, n° 1638/03, §93

29

- indien hen de subsidiaire beschermingsstatus of de vluchtelingenstatus verkrijgen – wat volgens de praktijk van het CGVS verzekerd is nu zij over hun Syrische identiteitsdocumenten beschikken

Dat de inmenging in het familiaal leven van verzoekende partij niet beantwoord aan een daadwerkelijke maatschappelijke behoefte en dus niet noodzakelijke is in de democratische samenleving waardoor er een schending dient te worden vastgesteld van artikel 8 E.V.R.M.;

Dat de inmenging in het familiaal leven van verzoekende partij, terwijl hij geen risico uitmaakt voor de openbare orde, noch een economische last voor de Belgische Staat is, noch een risico voor de gezondheidszorg uitmaakt, een schending uitmaakt van artikel 8 E.V.R.M. en artikel 17 van de Dublinverordening nu deze inmenging disproportioneel blijkt;"

3.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Verzoekster stelt dat twee van haar familieleden erkend werden als vluchteling. Zij stelt dat zij van haar neef financieel afhankelijk is. Dit zou blijken uit stuk 3 en 4 zoals toegevoegd bij haar verzoekschrift. Gelet op de concrete omstandigheden eigen aan verzoeksters geval, zou er een plicht rusten op verwerende partij om haar bij haar familieleden te laten verkeren. Er zou sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM, gelet op de emotionele en financiële afhankelijke band die zij heeft met haar familieleden.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster niet kan voorhouden als zou geen rekening zijn gehouden met het feit dat er in België een neef en schoonfamilie zou verblijven.

In de bestreden beslissing wordt immers aangegeven dat verzoekster verklaarde bij haar aanmelding op 24.03.2015 een in België verblijvende neef en in België verblijvende schoonfamilie te hebben. Tijdens het verhoor d.d. 26.03.2015 maakte ze enkel melding van een in België verblijvende neef. Zij stelde dat hij een à twee maanden voor haar asiel vroeg in België, maar niet te weten waar hij verblijft.

Dienaangaande wordt er gemotiveerd dat de Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid bij de lidstaat legt, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). Wat de in België verblijvende neef van de verzoekster betreft wordt opgemerkt dat hij ten overstaan van verzoekster niet kan worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn. Wat eventueel in België verblijvende schoonfamilie betreft wordt aangegeven dat verzoekster er bij haar aanmelding wél en tijdens het verhoor geen melding van maakte. Aangaande de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- wordt aangegeven dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. Er wordt aangegeven dat artikel 16(1) strikt genomen enkel betrekking heeft op hereniging met een kind, broer of zus of ouder en niet met schoonfamilie. Op grond van de verklaringen van verzoekster en de elementen van het dossier kan volgens verwerende partij niet worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden een relatie van afhankelijkheid tussen de haar en haar in België verblijvende schoonfamilie zou bestaan en dat de schoonfamilie van verzoekster in staat is voor de betrokkene te zorgen. We zijn niet in bezit van een schriftelijke verklaring ter zake. Verder wordt opgemerkt dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.

Verzoekster gaat met haar betoog volledig voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing. Zij beperkt zich tot te beweren de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM, doch laat na in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing. Zij ontkent hiermee geenszins dat zij niet kan worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013, dat zij tijdens haar verhoor verklaarde geen gezondheidsproblemen te kennen, dat op grond van de verklaringen van verzoekster en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat de verzoekster vanwege een welbepaalde reden afhankelijk is van de hulp van haar in België verblijvende familieleden en dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk dienen te worden beoordeeld op grond van objectieve elementen, doch dat dergelijke elementen in dit geval niet worden voorgelegd.

Derhalve is niet voldaan aan de vereiste voorwaarden van de Verordening 604/2013 om verzoeksters asielaanvraag in België te behandelen. Zij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk als zou er

onterecht geen toepassing zijn gemaakt van de artikelen 16(1), 17(1) en 17(2) van de Verordening 604/2014. Er wordt immers duidelijk gemotiveerd dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014.

De Raad stelt dienaangaande in het arrest nummer 145.145 van 8 in het arrest nummer 145.145 van 8 in het arrest nummer 145.145 van 8 in het arrest nummer 145.145 van 8 in het arrest nummer 145.145 van 8 in het arrest nummer 145.145 van 8 mei 2015 het volgende:

“In casu kan de Raad enkel opmerken dat de Spaanse autoriteiten geen vraag aan verweerder hebben gesteld om verzoekster over te nemen om humanitaire redenen en haar asielaanvraag in België te behandelen. Daarenboven heeft verweerder in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd waarom de familiale banden die verzoekster heeft met een aantal vreemdelingen die in België verblijven niet heeft weerhouden als een reden om geen gebruik te maken van zijn in artikel 17 van de verordening nr. 604/2013 bepaalde bevoegdheid.”

Naderhand tracht verzoekster aan te tonen dat zij financieel afhankelijk zou zijn van haar neef. Dit zou moeten blijken uit de stukken 3 en 4. Stuk 3 betreft een attest van de dienst sociale actie van Brussel, opgesteld door mevrouw Santele, waarin wordt aangegeven dat verzoekster reeds 3 maal bij hen is langs geweest, dat zij haar schoonbroer en neef trachtte te vervoegen, maar door de smokkelaars in Spanje werd afgezet. Stukken 4a, 4b, 4C betreffen een beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, aangaande de asielaanvraag ingediend door mijnheer Alnaif Mahmoud en een attest van immatriculatie van deze laatste. Er wordt eveneens in stuk 5 toegevoegd wat een bewijs van eenmalige geldoverdracht met Western Union betreft voor een bedrag van 90 euro. Uit die stukken kan geenszins een financiële band van afhankelijkheid, noch een emotionele band worden afgeleid.

Verzoekster maakt geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigde in onder meer *Samsonnikov v. Estonia* op algemene wijze dat het begrip “gezinsleven” geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden.

*“However, the Court has previously held that the existence of “family life” cannot be relied on by applicants in relation to adults who do not belong to the core family and who have not been shown to have been dependent members of the applicants’ family (see *Slivenko v. Latvia* [GC], no. 48321/99, § 97, ECHR 2003-X; see also *Kwakyie-Nti and Dufie v. the Netherlands* (dec.), no. 31519/96, 7 November 2000, and, more recently, *A.H. Khan, loc. cit.*, and *Anam v. the United Kingdom* (dec.), no. 21783/08, 7 June 2011).”* (*Samsonnikov v. Estonia*, EHRM, Judgement, 3 oktober 2012, n° 52178/10, §81)

Het beoordelen of er een gezinsleven bestaat tussen volwassenen die niet tot het kerngezin behoren, in de zin van artikel 8 EVRM, is een feitenkwestie, waarbij rekening moet worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals volgt uit de rechtspraak van Uw Raad, die mutatis mutandis van toepassing is:

“Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. In dit verband merkt de Raad op dat daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen broers en zussen. Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoeker dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van de ene broer of zus ten aanzien van de andere, de afhankelijkheid van de ene broer of zus ten aanzien van de andere, de reële banden tussen beiden.

Verzoeker wijst enkel op het feit dat hij inwoont bij zijn broer en diens gezin. Dienvolgens kan worden gesteld dat verzoeker niet zonder meer aantoonde dat hij een gezinsleven heeft met zijn broer in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (RVV nr. 60.618 d.d. 29 april 2011)

Verzoekster houdt voor zich op artikel 8 EVRM te kunnen beroepen. Zij brengt echter geen bewijzen aan waaruit haar financiële afhankelijkheid kan blijken. Zij laat eveneens na haar andere verklaringen te staven, waaruit zou kunnen blijken dat de reële banden tussen haar en haar neef of schoonfamilie, dusdanig sterk zijn, dat zij tot dat kerngezin behoort.

Haar algemene verklaringen laten niet toe te concluderen dat zij effectief behoort tot het kerngezin van haar neef of schoonfamilie, waardoor zij geenszins kan voorhouden als zou de bestreden beslissing een schending inhouden van artikel 8 EVRM.

De Raad stelt dienaangaande in het arrest nummer 145.145 van 8 in het arrest nummer 145.145 van 8 in het arrest nummer 145.145 van 8 in het arrest nummer 145.145 van 8 in het arrest nummer 145.145 van 8 in het arrest nummer 145.145 van 8 mei 2015 het volgende:

“(…) Uit de aan de Raad voorgelegde stukken kan evenwel niet worden afgeleid dat verzoekster een gezin vormt met de personen waarnaar zij verwijst of dat zij daadwekelijk wordt opgevangen door de deze verwanten. (…) Door te stellen dat zij eenmalig een kleine geldsom van verwanten kreeg, toont zij niet aan dat zij een effectief gezin met deze verwanten vormt en financieel van deze familieleden afhankelijk is. (…)

Een schending van artikel 8 EVRM blijkt niet.”

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekster de door haar voorgehouden schendingen niet aannemelijk maakt.

Het tweede middel is ongegrond.”

3.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 3(2) *iuncto* 18(1)b van de Dublin-III-verordening. Tevens bevatten de beslissing een motivering in feite, met name de uitvoerig toegelichte vaststelling dat Spanje de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekers. Eveneens wordt in de bestreden beslissing uiteengezet waarom de verwerende partij niet afwijkt van de toepassing van artikel 18 (1) b van de Dublin-III-verordening om zelf de asielaanvraag van verzoekers te behandelen, nu verzoekers stellen dat er een neef en familie van hun vader/man in België woont. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van de middelen blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partijen voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 17 van de Dublin-III-verordening. Het betoog van verzoekers in hun tweede middel heeft betrekking op het gegeven dat ze een neef en schoonfamilie in België hebben. Ze argumenteren dat de eerste verzoekende partij een alleenstaande vrouw is met vier minderjarige kinderen en dat de familiale banden met de familie van haar echtgenoot heel belangrijk zijn. Ze stellen dat ze financieel en emotioneel afhankelijk zijn van de in België verblijvende familieleden. Ook menen verzoekers dat de eerste verzoekende partij tijdens het gehoor geen kans gekregen heeft om haar afhankelijkheid te aanzien van deze familieleden te staven.

Uit de motieven van de bestreden beslissing, zoals blijkt uit punt 1 van dit arrest, blijkt dat uitvoerig omtrent de familiale band van de verzoekende partijen en hun in België verblijvende familieleden gemotiveerd werd.

Ingevolge artikel 2, g), van de Dublin-III-verordening wordt voor de toepassing van deze verordening onder “gezinsleden” verstaan:

“voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, de volgende leden van het gezin van de verzoeker die op het grondgebied van de lidstaten aanwezig zijn:

- de echtgenoot van de verzoeker of de niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in het recht of de praktijk van de betrokken lidstaat niet-gehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van diens recht met betrekking tot onderdanen van een derde land;

- de minderjarige kinderen van paren als bedoeld onder het eerste streepje, of van de verzoeker, mits zij niet gehuwd zijn, ongeacht of zij volgens het nationale recht wettige, buitenechtelijke of geadopteerde kinderen zijn;

- indien de verzoeker een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de volwassene aanwezig is, voor de verzoeker verantwoordelijk is;

- indien de persoon die internationale bescherming geniet een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de persoon die internationale bescherming geniet aanwezig is, voor hem verantwoordelijk is;”

De verzoekende partijen voeren weliswaar aan dat zij in België een neef en familie van de echtgenoot/vader hebben, doch zij tonen niet aan dat deze familieleden als “*gezinsleden*” in de zin van artikel 2, g), van de Dublin-III-verordening kunnen worden beschouwd, zodat de artikelen 9 en 11 van de Dublin-III-verordening op hen niet van toepassing zijn.

De Raad merkt op dat in artikel 16, lid 1, van de Dublin-III-verordening op exhaustieve wijze een aantal situaties worden opgesomd waarin een afhankelijkheidsrelatie wordt vermoed, met name een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd. In deze situaties wordt het bestaan van een afhankelijkheidsrelatie een bindend verantwoordelijkheids criterium, zoals wordt gesteld in overweging 16 van de Dublin-III-verordening. De gemachtigde is nagegaan of er in verzoekers geval sprake is van een afhankelijkheidsrelatie zoals bedoeld in artikel 16, lid 1 van de Dublin-III-verordening. Verzoekers betwisten niet dat de situaties van zwangerschap, pasgeboren kind, zware handicap of hoge leeftijd niet op hen van toepassing zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde is nagegaan of er sprake is van een ernstige ziekte. Zij hebben daarbij vastgesteld dat verzoekers tijdens hun gehoor geen melding maakten van gezondheidsproblemen, wat steun vindt in het administratief dossier, en dat zij geen attesten of andere elementen met betrekking tot eventuele gezondheidsproblemen hebben aangebracht, wat eveneens steun vindt in het administratief dossier.

Enkel wanneer verzoekers een gezinslid zijn, zoals bedoeld in artikelen 9 en 10 van de verordening, of wanneer verzoekers een afhankelijkheidsrelatie aantonen, zoals bedoeld in artikel 16, lid van de verordening, is er sprake van een bindend verantwoordelijkheids criterium. Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat de gemachtigde niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk heeft vastgesteld dat de familierelatie tussen verzoekers en de familieleden die in België verblijven niet valt onder toepassing van artikelen 9, 10 of 16, lid 1 van de Dublin-III-verordening.

De gemachtigde beschikt weliswaar op basis van artikel 17, lid 1 (soevereiniteitsclausule) en op basis van artikel 17, lid 2 (humanitaire clausule) over een discretionaire bevoegdheid die hem toelaat om af te wijken van bindende verantwoordelijkheids criteria omwille van mededogen, humanitaire redenen of teneinde familierelaties te verenigen die niet vallen onder de bindende verantwoordelijkheids criteria. Dit “moeten kunnen afwijken” houdt echter geen verplichting in, maar is een discretionaire bevoegdheid. In dit verband leidt de loutere aanwezigheid van familieleden in het Rijk niet tot de toepassing van artikelen 17(1) en 17(2). Een effectieve afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekers en de neef of familie van de vader/man, dermate dat de gemachtigde redelijkerwijs had moeten toepassing maken van het voornoemde artikel 17, lid 2 van de Dublin-III-verordening, moet aannemelijk gemaakt worden. *In casu* stellen verzoekers dat ze hiertoe niet de kans hebben gehad daar op het moment van het Dublin-interview ze nog geen contact opgenomen hadden met deze familieleden. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen op 21 maart 2015 het Rijk binnengekomen zijn en op 26 maart 2015 door de verwerende partij gehoord werden. Het gehoor volgde weliswaar 5 dagen na hun aankomst in België. Tijdens dat gehoor verklaarde de eerste verzoekende partij dat ze België gekozen had omdat ze van vrienden in Libanon gehoord had dat het leven hier goed was. Hieruit blijkt dus dat verzoekers België niet hebben gekozen omwille van de aanwezigheid van familieleden. Enkel bij vraag 38 ‘*andere nuttige informatie*’ verklaarde de eerste verzoekende partij dat “*neef van mijn woont in België.*” Ook verklaarde ze dat niet wist waar deze neef woonde. Ze maakt haar intentie niet kenbaar om haar neef te contacteren. Evenmin gaf ze aan van hem afhankelijk te zijn. Op geen enkel moment voor het nemen van de bestreden beslissing hebben de verzoekende partijen aan de verwerende partij

meegedeeld dat ze naar aanleiding van hun komst naar België getracht hebben contact op te nemen met de in België verblijvende familie, dat ze van hen afhankelijk zijn en ook hebben ze geen stuk bijgebracht voor het nemen van de bestreden beslissing om te tonen dat ze van hen afhankelijk zijn. Aan hun verzoekschrift voeren verzoekers wel een attest toe van Western Union van een eenmalig geldtransfer op 27 april 2015 en de erkenningsbeslissing van de neef. Al deze stukken dateren van voor het nemen van de bestreden beslissing, maar werden niet aan de verwerende partij ter kennis gebracht. Het gehoor vond weliswaar plaats op 26 maart 2015, doch werd de bestreden beslissing slechts op 30 april 2015 genomen. Verzoekers hadden bijgevolg de mogelijkheid om hun dossier met bijkomende stukken te staven. Behoudens het eenmalig attest van Western Union, brengen verzoekers geen andere stukken bij die aantonen dat ze afhankelijk zijn van de in België verblijvende familie. Daarenboven is een dergelijk eenmalig attest onvoldoende om aan band van afhankelijkheid te staven. Het gegeven dat de eerste verzoekende partij een alleenstaande vrouw met kinderen van Arabische afkomst en moslim origine is, die nooit stappen ondernomen heeft, is op zich onvoldoende om een band van afhankelijkheid te staven tussen hen en de in België verblijvende familieleden. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekers ook niet de familieband op zich staven.

Met haar betoog maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringplicht of van artikel 17, tweede lid van de Dublin-III-Verordening is niet aangetoond.

In casu beroepen verzoekers zich ook op een schending van hun recht op het gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61).

Dit artikel definieert niet het begrip 'familie- en gezinsleven', die onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Wanneer de verzoekende partijen een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen familie- en gezinsleven aan te tonen. *In casu* beroepen verzoekers zich op een gezinsleven tussen hen en de in België verblijvende neef en familie van de vader/echtgenoot. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin. (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin.

Derhalve dient de Raad om te beoordelen of er *in casu* sprake is van een gezinsleven, na te gaan of de banden tussen de verzoekende partijen en de neef en familie van hun echtgenoot/vader dermate hecht zijn en dat er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen beiden dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt ook dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten

zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

In casu worden dergelijke elementen door verzoekers niet bijgebracht. Ze verklaren enkel dat de eerste verzoekende partij een alleenstaande vrouw met kinderen van Arabische afkomst en moslim origine en dat ze daarom bij de neef dient te blijven. Voorts brengen verzoekers slechts één attest van Western Union bij om aan te tonen dat ze afhankelijk zijn van deze persoon. Hiermee tonen verzoekers niet aan dat ze effectief afhankelijk zijn van voormelde familieleden en dat ze een familie in de zin van artikel 8 van het EVRM vormen. De verzoekende partijen maken het bestaan van een gezinsleven niet aannemelijk.

De Raad stelt, gelet op de voorgaande elementen, vast dat de verzoekende partijen in gebreke blijven om het bestaan van een gezinsleven aan te tonen, zodat een schending van artikel 8 EVRM evenmin wordt aangetoond. Het middel, met betrekking tot de schending van artikel 8 van het EVRM, is ongegrond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoekers voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

De verzoekende partijen maken geen schending van de door hen aangevoerde middelen en beginselen aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. HEIRBRANT,

toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

C. HEIRBRANT

M. RYCKASEYS